

De Trip

Nathalie Pagie bij Boekeryj:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Ijsengel

Noordkaap

Nathalie Pagie

De Trip

Een vulkaanuitbarsting op Hawaï. Een race tegen de klok.

Eerste druk april 2019
Tweede druk juli 2020

ISBN 978-90-225-9036-2
ISBN 978-94-023-1250-8 (e-book)
NUR 305

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Artstudio23.com
Kaart p. 7: Yde T. Bouma
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

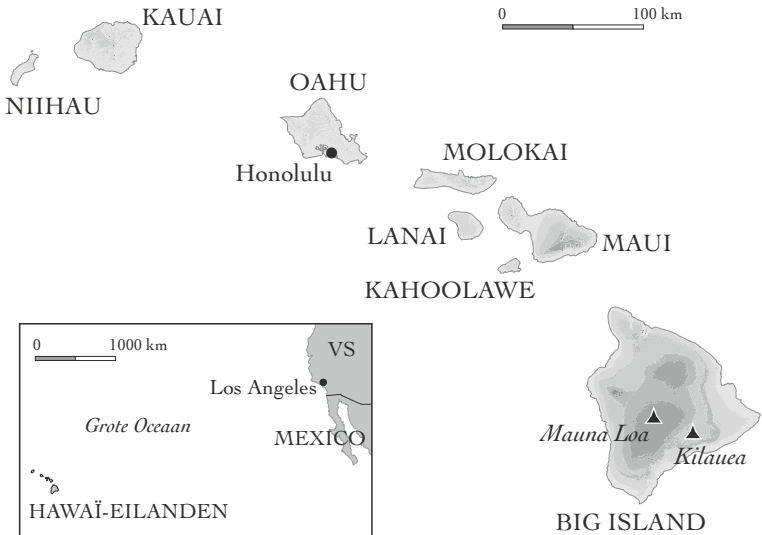
© 2019 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit is de grote vrijheid
Je mag zeggen wat je denkt
Niet dat het iets uitmaakt
Met hoeveel je ook bent
Ze doen toch wat ze willen
Al moet de hele boel vergaan
Lief, trek iets moois aan
Dan gaan we
Dansen, dansen, dansen,
Dansen op de vulkaan*

De Dijk – ‘Dansen op de vulkaan’

HAWAÏ-EILANDEN

1

De vrachtwagen denderde in volle vaart op hen af. Tara zag het, maar begreep niet direct wat er gebeurde. Haar ouders hadden zich net allebei naar haar omgedraaid in hun stoel, papa lachend en haar moeder met licht opgetrokken wenkbrauwen, precies de sceptische blik die ze ook had op de laatste foto die van hen drieën was gemaakt. Ze leken te wachten tot Tara iets zei en dat was ze ook van plan, maar het beeld van de aanstormende vrachtwagen was zo overweldigend dat praten niet meer ging. Als verlamd zag ze de truck steeds groter worden. De chauffeur achter de voorruit lette niet op de weg; hij keek schuin naar beneden en had niet eens door dat hij op de verkeerde weghelft reed.

De paniek begon in haar buik en verspreidde zich binnen een tel door haar hele lichaam. Het voelde alsof ze in brand stond, haar huid gloeide en haar keel werd gortdroog. Ze wilde gillen, wijzen, haar ouders waarschuwen, wegduiken, maar in plaats daarvan bleef ze stokstijf zitten en staarde ze naar het helgroene monster dat nog maar een paar meter van hen verwijderd was.

Net voor de klap die haar leven voorgoed zou veranderen, draaide papa zich nog terug om een harde ruk aan het stuur te geven, waardoor de auto deels van de grond kwam en op twee wielen opzieschoot. Heel even voelde het alsof ze in de achtbaan op de kermis zat, maar een moment later was dat voorbij.

Hoe lang ze in het zwarte niets had rondgedobberd, wist ze niet. Zodra ze voorzichtig haar ogen opende, won het licht het van het

donker. Behalve de mist die door de auto dreef en die ook buiten hing, bewoog er niets. De vrachtwagen leek te zijn verdwenen, hun auto stond stil en er was geen geluid. Dat was misschien wel het grootste verschil; het gelach van haar ouders, de muziek op de radio en de draaiende motor klonken opeens niet meer, alsof de botsing alle geluiden had opgeslokt en zij verder moest in doodse stilte.

Onbewust had ze zich aan de achterkant van haar moeders stoel vastgeklampt, haar linkerwang plakte tegen het zwarte leer van de hoofdsteun. Langzaam trok ze zich los en draaide ze haar hoofd naar de plek waar haar vader had gezeten. Hij was weg. Papa's stoel werd ingenomen door een gigantische brok verwrongen metaal, deels groen, deels zwart. De brok had scherpe uitsteeksels en een ervan stak recht in de schouder van haar moeder, die nog wel in haar stoel zat.

Tara draaide haar hoofd terug om de schouderwond niet te hoeven zien en tastte met haar rechterhand om de stoel heen. De zomerjurk van haar moeder was drijfnat, alsof ze net in de regen had gelopen, maar dat kon niet, want het was een stralende dag. Haar hand gleed langs mama's arm naar beneden en ineens voelde ze hoe haar hand werd vastgegrepen. Tara kneep terug en plots drongen er weer geluiden tot haar door. De auto hikte en piepte zoals ze nog nooit eerder had gehoord. Het leek of hij boos was en niet begreep wat er gebeurde. Dat deed ze zelf wel; de vrachtwagen had hen geraakt, dat kon niet anders. Papa was natuurlijk al uitgestapt en nu moesten zij en mama ook naar buiten.

'Mam?'

'Tara...'

Haar moeders adem klonk hijgend en raspend, het was duidelijk dat het haar veel moeite kostte om te praten. Tara verstevigde de greep van haar hand en sloot haar ogen om zich beter te kunnen concentreren op de woorden die verbrokkeld uit mama's mond gleden.

‘Ik haal je terug.’ De stevige stem klonk als een donderslag. Van schrik opende Tara haar ogen, om ze meteen weer te sluiten. Ze wilde niet terug, ze moest nu in de auto blijven, bij haar moeder, en horen wat die te zeggen had.

‘Ik tel zo terug van drie naar een en dan ben je weer in het nu, in deze kamer. Drie...’

Tara sloeg haar handen tegen haar oren en schudde hevig haar hoofd. Niet terughalen, niet nu ze eindelijk zo ver was gekomen. Ze dook ineen in de fauteuil en probeerde uit alle macht in het moment te blijven, het moment dat haar al sinds haar tiende achtervolgde en dat haar ontelbare nachtmerries had bezorgd. Ze wist dat haar moeder in de laatste minuten voordat zij aan haar verwondingen bezweek tegen haar had gesproken. Ze wist ook dat ze aandachtig had geluisterd en dat ze gehoord moest hebben wat haar moeder zei. Maar daarmee hield het op.

Artsen hadden uitgelegd dat het auto-ongeluk waarbij ze haar beide ouders verloor zo traumatisch moest zijn geweest, dat haar geheugen een deel van de ervaring had geblokkeerd. Hoe ze haar hersens ook pijnigde, de nachtmerries stopten stevast te vroeg, haar moeders woorden kwamen niet meer terug. En nu, vijftwintig jaar later en duizenden kilometers weg van huis had ze haar stem weer gehoord. Haar moeder had Tara bij haar naam genoemd en stond op het punt verder te praten. Eindelijk zou ze horen wat haar geheugen verborgen had willen houden. Niets of niemand mocht dit moment verstoren; deze woorden waren voor haar bestemd, ze moest ze horen en niet alleen om haar nieuwsgierigheid te stillen, ook omdat het om iets wezenlijks ging, iets wat dingen zou verklaren en haar leven lichter zou maken.

Een rits psychologen had haar gewaarschuwd voor deze gedachte. Dat ze het wilde weten was begrijpelijk, maar het groeiende belang dat Tara in de loop der jaren aan de woorden was gaan

hechten, zou ook een opmaat tot teleurstelling zijn. Beter kon ze het verleden laten rusten en zich richten op het heden en de toekomst. De kans dat de vergeten woorden zich dan weer lieten horen, was groter dan wanneer ze er geforceerd naar op zoek ging. Dat klonk niet onredelijk; Tara had het advies jarenlang ter harte genomen, in de hoop dat ze op een dag wakker werd zonder gat in haar geheugen. Maar dat gebeurde niet, de herinnering bleef uit.

Tot nu. Haar moeder had haar naam genoemd en dat vulde haar hart met zo veel liefde dat het zweet haar uitbrak en de tranen haar in de ogen sprongen.

‘Twee... één.’

‘Nee!’ Tara schoot omhoog en wierp zich woest op de vrouw die tegenover haar op een bank zat. Ze klauwde haar handen om haar kaken in een poging de vrouw het zwijgen op te leggen. Haar ogen spoten vuur. ‘Niet nu!’ krijste ze. ‘Ik was er bijna, ze begon al te praten, ik hoorde haar stem! Haar stem...’

Met een ruw gebaar duwde de vrouw Tara van zich af. Ze stoof naar de hoek van de kamer, greep de didgeridoo die daar als kapstok dienstdeed en hield hem als een wapen voor haar borst.

‘Stop,’ zei ze op dwingende toon, ‘je bent al terug, het is voorbij.’ Ze hield Tara in een ijzige blik gevangen en zag hoe het vuur in haar ogen langzaam doofde.

Hijgend van inspanning liet Tara zich op de bank zakken, waar ze haar handen tegen haar gezicht drukte en met schokkende schouders bleef zitten.

Met het ‘wapen’ in haar handen liep de vrouw om de bank heen naar de deur. ‘Je bent nog niet zover. Alles heeft zijn eigen tijd. Bedenk dat je een lange reis hebt afgelegd en dat je dichterbij je herinnering bent dan ooit tevoren. We doen dit op mijn manier, stap voor stap. Heb vertrouwen en kom over twee dagen terug. Eerder heeft geen zin, je geheugen laat zich niet forceren. Het is

belangrijk dat je eerst goed tot rust komt.' Ze opende de deur.

Zonder op te kijken hees Tara zich omhoog. Een moment moest ze zich vasthouden aan de leuning om haar trillende lichaam overeind te houden. Kromgebogen en met haar armen om zichzelf heen geslagen verliet ze de ruimte. Achter haar sloeg de deur met een klap dicht.

Cassandra plaatste de didgeridoo terug in de hoek en hing de regenjas, die op de grond gevallen was, eroverheen. Daarna griste ze een voorgerolde joint uit een doosje op haar bureau en stak hem aan. Ze inhaleerde diep, liep de veranda op en blies de rook tussen de palmladeren door omhoog. Kilometers verderop was meer rook te zien. In de afgelopen weken waren de rookwolken boven de Mauna Loa met de dag donkerder gaan kleuren en al een paar keer was uit het hart van de berg een dreigend gerommel opgestegen. Uit angst voor een naderende uitbarsting hadden enkele eilandbewoners hun heil elders gezocht, maar de meeste stelden hun vertrek zo lang mogelijk uit. Ze waren eraan gewend dat de grootste vulkaan ter wereld zich deed gelden en lieten zich doorgaans niet zo snel afschrikken als de toeristen, die al bij een eerste rookwolk in het vliegtuig stapten.

Om haar lippen verscheen een nerveuze glimlach. Ze durfde het haast niet te geloven, maar het zag ernaar uit dat haar lange wachten eindelijk beloond werd. Kon het waar zijn?

Ze draaide zich half om en keek naar de stoel waar Tara even eerder had gezeten. Ineens leek alles in een stroomversnelling te komen. Ze had beter moeten weten dan niet op haar intuïtie te vertrouwen, die had haar nog nooit in de steek gelaten. Bovendien ging het exact zoals voorspeld was: een vreemdeling had haar pad gekruist, een vrouw uit Nederland nog wel en dat was de eerste stap.

Zou met de komst van Tara Linders de weg naar verlossing zijn ingezet? Ze legde een bevende hand op haar borst en sloot haar ogen. Misschien was het nog niet te laat.

Diego Martinez draaide de douchekraan dicht, droogde zich snel af en knoopte een handdoek om zijn middel. Met de beker koffie die hij al had klaargezet op het aanrechtblad liep hij naar buiten. Net als gisterochtend benam het uitzicht over de Stille Oceaan hem de adem. Diego had in zijn leven al heel wat van de wereld gezien, maar nergens was het zo uitzonderlijk mooi geweest als op de achttien eilanden van de Hawaïaanse archipel. Volgens diverse sites en travelblogs spande Kauai de kroon en daar was hij het volledig mee eens: hagelwitte stranden en wuivende palmbomen had hij vaker gezien, maar juist het groene binnenland van Kauai maakte indruk; nergens zag je zo veel bomen, planten en exotische bloemen. Het hele eiland leek een grote botanische tuin en de bijnaam Garden Island was dan ook volkomen terecht. Dit was diverse filmmakers niet ontgaan; delen van de kaskrakers *Pirates of the Caribbean* en *Jurassic Parc* waren hier gefilmd.

Niet voor niets had De Koning Producties deze locatie uitgekozen voor de televisieopnames van *De Trip*. De survivalopdrachten die de kandidaten moesten uitvoeren kwamen in dit paradijselijke decor nog beter uit op beeld. Elk shot was een ansichtkaart en zou straks miljoenen kijkers aan de buis kluisteren. Tenminste, als de opzet zou slagen en de Nederlandse variant van de internationale kijkcijferhit aansloeg.

De verwachtingen waren hooggespannen en er was veel geld mee gemoeid. De Koning Producties had zijn nek uitgestoken met

de keuze voor dit programma. In dertien landen was het succesvol en betaalden de advertentieopbrengsten de investering in notime terug. Een succes op de Nederlandse televisie leek aanvankelijk gegarandeerd, totdat er in IJsland iets flink misging. Tijdens de opnames op de Skaftafellsjökull-gletsjer in het nationale park Skaftafell, vielen twee deelnemers door een scheur in het ijs. Toen het reddingsteam hen gevonden had, waren ze al overleden. Het incident veroorzaakte een enorme ophef in de media. Hoe ver kon je gaan in een televisieprogramma? Waar lag de grens tussen vermaak en levensgevaar? En moesten sommige roekeloze deelnemers niet tegen zichzelf in bescherming worden genomen?

Adverteerders trokken zich terug en reeds geplande opnames in andere landen werden geannuleerd. Op dat moment rook De Koning, een middelgrote productiemaatschappij die zich vooral richtte op entertainment, zijn kansen en kocht de rechten van *De Trip*. In een persbericht beloofde De Koning een variant op *De Trip* te ontwikkelen die veiliger was, zonder te veel afbreuk te doen aan het avontuurlijke en uitdagende karakter van het programma. Daarnaast werd afgestapt van het concept dat de deelnemers afkomstig moesten zijn uit het land waar de opnames plaatsvonden. *De Trip* ging internationaal en nodigde sportievelingen over de hele wereld uit filmpjes in te sturen waarin hun kracht, snelheid en souplesse tot uiting kwamen. Eenlingen waren niet welkom, alleen duo's bestaande uit een man en een vrouw kwamen in aanmerking. Uit honderden inzendingen vol spierbundels en afgetrainde lichamen werden vijftientig koppels uitgenodigd voor de selectiedagen in april.

Diego herinnerde het zich goed, er waren sindsdien twee maanden verstreken. Hij voelde zich toen nog stukken minder fit, maar was als een kind zo blij dat hij erbij mocht zijn. Als freelance tekstschrijver had hij meegewerkt aan de aanpassing van het for-

mat van *De Trip*. Een oud-collega van dagblad *De Dageraad* kende een van de productieiders bij De Koning die naarstig op zoek was naar ervaren krachten. Na een kennismakingsgesprek kon Diego meteen aan de slag. Zijn jaren als researchjournalist en de gewonnen prijzen voor zijn spraakmakende reportages legden voldoende gewicht in de schaal. Maar ook de marathons op zijn trackrecord en het feit dat hij als backpacker de halve wereld had rondgereisd, telden in zijn voordeel. Eenmaal begonnen bij het programma werd zijn takenpakket al snel uitgebreid. Zo schreef hij niet alleen de teksten voor de presentator en de voice-over, maar dacht hij ook mee over de challenges voor de kandidaten en speurde hij op internet naar de fraaiste filmlocaties. Mede dankzij Diego's research waren de crew en kandidaten van *De Trip* recent afgereisd naar Kauai.

Diego dronk zijn mok leeg en rekte zich uit. Waterdruppels in zijn kortgeknipte zwarte haar weerkaatsten het vroege zonlicht. De krassen op zijn armen en benen waren inmiddels verdwenen en graatmager was hij ook niet meer; binnenkort zou niets hem nog herinneren aan de drugsverslaving waarmee hij in Mexico te kampen had gehad. Na een moeizame strijd begon hij zich weer een beetje zichzelf te voelen en dat stemde hoopvol. De ochtendduik in de oceaan had de jetlag verdreven die hem een dag eerder nog parten speelde. Precies op tijd, want vandaag was de eerste opnamedag en moest hij aan de bak. In Waimea Canyon, ook wel de Grand Canyon van de Pacific genoemd, wachtte de acht uitverkoren kandidatenkoppels hun eerste extreme uitdaging. Hij kon een grijns niet onderdrukken.

3

Zo'n vijfhonderd kilometer verderop, op Big Island, rookte Tara haar zoveelste sigaret. Het balkon van de hotelkamer was net groot genoeg voor een tafeltje met asbak en twee rotan stoeltjes. Ze had beide geprobeerd in een poging tot rust te komen, maar dat bleek tevergeefs. Nu leunde ze al ruim een uur over de balustrade en vulde een berg uitgedrukte peuken de asbak achter haar. De ochtendzon wierp haar stralen over Kailua, de droge westkant van Big Island. Het regende hier stukken minder dan aan de oostzijde en daardoor was het zeer in trek bij toeristen. Als ze naar rechts keek had ze uitzicht op Waikola Beach, waar de golven zacht het strand op rolden en een jonge vrouw in de branding danste. Tara zag het wel, maar kon er niet van genieten. Het bezoek aan Cassandra de vorige avond had haar niet meer losgelaten. Eerst woedend en vol frustratie, maar daarna vooral verdrietig, had ze de straten van het centrum doorkruist tot ze diep in de nacht te moe was om te lopen en haar hotel had opgezocht. Zonder zich uit te kleden was ze op bed gaan liggen, waar de herinnering aan het auto-ongeluk de slaap op afstand hield. Keer op keer hoorde ze haar moeder haar naam noemen en voelde ze de dwingende greep om haar hand. Het was heerlijk en verschrikkelijk tegelijk. De emoties raasden door haar lijf en dat putte haar uit, maar toch bleef ze klaarwakker. Ten einde raad was ze het balkon op gegaan, waar de gesloten deuren en luiken van het hotel tegenover haar de eenzaamheid nog verder leken te versterken.

Had ze Cassandra maar nooit ontmoet, dan had ze deze ellende niet hoeven meemaken, bedacht ze. Als ze twee dagen geleden op Lihue Airport op Kauai niet naar het toilet was gegaan, zat ze nu met Diego te brainstormen over interessante invalshoeken voor de artikelen en vlogs die ze over *De Trip* zou maken voor *De Dageraad Online*. Maar Diego was hier niet; die had zijn intrek genomen in een hotel op Kauai, net als de rest van de crew. Zelf was ze, nog geen dag na aankomst, doorgereisd naar Big Island. Het was een impulsieve actie geweest, maar ze kon niet anders. De ontmoeting met de vreemde vrouw had iets in haar losgemaakt wat zich niet meer liet bedwingen. Ze had aan niets anders kunnen denken en moest haar weer spreken, en wel meteen. Op het visitekaartje dat de vrouw had achtergelaten stond een adres op Big Island. Het ticket was snel geboekt. Vergeleken bij de lange vlucht uit Nederland met een tussenstop in Los Angeles, stelde dit stukje niets voor. Een van de kleine toestellen die vooral toeristen tussen de eilanden vervoerden – voor de meeste eilandbewoners waren de tickets te duur – bracht haar de volgende ochtend in anderhalf uur naar Big Island, een eiland dat zijn naam eer aandeed: het was meer dan twee keer zo groot als alle andere eilanden van Hawaï bij elkaar.

Tara inhaleerde en zag in gedachten weer de onbekende vrouw die opeens achter haar stond toen ze haar handen waste in de toiletruimte van Lihue Airport. In de spiegel bekeek ze net haar gemillimeterde rode lokken, een nieuwe look die ze zichzelf met de tondeuse had aangemeten en die haar, in tegenstelling tot hoe ze zich voelde, een hard en zelfverzekerd voorkomen gaf. Opeens had ze twee ogen in haar rug voelen prikken en zag ze hoe een lange vrouw met vlassig grijs haar en een vormloze jurk haar in de spiegel aanstaarde. Ze draaide zich abrupt om.

‘Is er iets?’ had ze op scherpe toon gevraagd.

De vrouw hief haar kin en keek op Tara neer. ‘Je hoeft je niet zo alleen te voelen,’ zei ze toen, bijna beschuldigend, ‘je familie staat naast je.’

Het was alsof Tara een klap in haar gezicht kreeg. De uitspraak van deze volslagen onbekende benam haar de adem en ze voelde het bloed uit haar wangen wegtrekken. Nooit sprak ze over familie, met niemand, zelfs niet met Diego, een van de weinige personen in haar leven die ze vertrouwde. Het was te intiem, te pijnlijk.

Het duurde een paar tellen voor ze van de schrik bekomen was en woorden vond voor haar verontwaardiging. ‘Wat bedoel je precies? Ik heb geen familie.’ Ze keek kort om zich heen en vulde aan: ‘En ik zie hier verder niemand.’

De vrouw ritste haar schoudertas open en haalde er een kaartje uit, dat ze Tara in haar handen duwde. ‘Soms is de dood geen reden om iemand te verlaten.’ Ze boog zich voorover en pakte Tara’s onderarm vast. ‘Ik voelde je eenzaamheid bijzonder sterk en wilde je laten weten dat je niet alleen bent. Er staan drie mensen om je heen die zielsveel van je houden. Ik kan je helpen met hen in contact te komen, als je ervoor openstaat.’ Abrupt liet ze Tara’s arm los en na een laatste intense blik liep ze de toiletruimte uit, Tara in opperste verwarring achterlatend.

Ze had Diego niets over de ontmoeting verteld en was die avond vroeg naar bed gegaan. Diego kende haar goed genoeg om te begrijpen dat ze geen zin had in de borrel in de lobby van het hotel waar crew en deelnemers waren neergestreken. De regisseur had zijn medewerkers en kandidaten uitgenodigd om hun gezamenlijke avontuur feestelijk in te luiden en daar ging Diego graag op in, maar hij wist beter dan te verwachten dat Tara erbij zou zijn. Ze ging liever haar eigen gang en vermeid dit soort bijeenkomsten zo veel mogelijk. Het berichtje dat ze hem de volgende ochtend stuurde, moest hem echter wel degelijk verrast hebben.

Ze had gemeld dat ze voor haar vlog naar Big Island was gevlogen en niet bij de eerste opnames zou zijn. Dat speet haar, want ze wist hoe hard hij aan de voorbereidingen van dit programma had gewerkt en hoezeer hij zich verheugde op de start ervan. Ze was er voor hem graag bij geweest, maar had haar keuze gemaakt.

Voor de honderdste keer keek ze naar het verfromfaaide visitekaartje in haar hand. *Cassandra Newland, natuurgenezeres en regressietherapeute* stond er in het Engels boven een afbeelding van de Mauna Loa-vulkaan. Er staan drie mensen om je heen, had ze gezegd, met een accent dat Tara zo snel niet thuis kon brengen. Doelde deze Cassandra op haar ouders? Maar wie was dan de derde persoon? En waarom zag ze hen zelf niet? Omdat ze niet in deze zweverige bullshit geloofde uiteraard! Gefrustreerd smeed ze het kaartje tegen de muur, om het vervolgens weer op te rapen en in haar zak te steken. Nonsens of niet, de vrouw had het gepresteerd een herinnering terug te halen, al was het maar een flard. Dat was een handvol artsen en psychologen haar leven lang niet gelukt.

Het stond als een paal boven water dat ze Cassandra weer wilde ontmoeten. Die moest haar mysterieuze kunstje nog een keer flikken. Hoe ze het deed begreep Tara niet en dat kon haar ook niets schelen; Cassandra moest haar opnieuw terugbrengen naar het auto-ongeluk, zodat haar moeders stem zou klinken en ze eindelijk zou horen wat ze te zeggen had. Twee dagen wachten was het laatste wat ze wilde, maar er zat niets anders op, donderdag kon ze terugkomen. Tara keek op haar horloge. Het eerste vliegtuig naar Kauai was net vertrokken, als ze snel was haalde ze de volgende vlucht. Ze griste haar telefoon en rugzak van het bed en vertrok.

In de grootste trailer op de parkeerplaats bij het bezoekerscentrum van Waimea Canyon op Kauai sprayde Thierry de Beauregard wat extra glanslak op zijn zwarte kuif. Tevreden aanschouwde hij het resultaat van zijn inspanningen in de staande passpiegel midden in de ruimte: de cowboylaarzen, de roze korte broek, het hawaïhemd en de rits armbanden om zijn rechterpols sierden zijn gebruikte lichaam op een vernieuwende manier, zonder zijn vertrouwde imago te verloochenen. Verrassen was goed, maar de overgang naar iets nieuws vereiste ook de juiste subtiliteit; zijn volgers moesten immers nog steeds kunnen zien dat hij het was. Hij trok een grimas en inspecteerde zijn tanden. Voor de presentatie op camera die hij zo zou doen, moest zijn gezicht clean zijn. Een foutje in de tekst lulde hij wel recht, maar aan iets ondefinieerbaars tussen zijn tanden of een haartje uit zijn neus was niets meer te herstellen. Juist dat gegeven had hem over de streep getrokken. Dat de kandidaten uit acht verschillende landen kwamen was al prachtig, dat gaf hem een internationaal bereik, en de belofte van extreem gevaarlijke opdrachten had al lekker veel ophef veroorzaakt, maar dat van elke aflevering een paar momenten live online gevolgd konden worden, maakte het pas echt een uitdaging.

Over drie weken werd het programma op televisie uitgezonden, kundig geknipt en gesneden, maar vandaag al was de kick-off van de show live te volgen. Puur en rauw, zonder tussenkomst van

editors of andere bemoeials. Ging er iets mis, dan zag iedereen dat en viel er niets meer te verhullen. Het was werken op het scherp van de snede en daarom had hij ja gezegd toen ze hem vroegen als presentator. Live kwam hij het beste tot zijn recht, dat bewezen zijn veelbekeken vlogs wel, en dit zou zijn grote doorbraak worden op televisie. Zijn antwoord had hij niet rechtstreeks gegeven, maar via zijn vlog op YouTube. Daar had hij zo veel views mee gescoord dat drie primetime talkshows hem als gast uitnodigden om zijn keuze toe te lichten. Stiekem was hij daar heel blij mee, al haalde hij er in beeld quasinonchalant zijn schouders bij op.

Een roffel op de deur rukte zijn blik los van de spiegel. Voor hij iets kon zeggen, werd de deur opengetrokken en stapte er een jonge vrouw binnen. Haar blonde lange haren waren strak samengebonden in een hoge staart. Onnatuurlijk dikke lippen glansden van het vet en het latex trainingspakje was zo klein dat het weinig aan de verbeelding overliet. Ze ging voor hem staan, plantte haar handen in haar zij en keek hem uitdagend aan.

Thierry keek ongegeneerd terug. Renate was een bloedmooie vrouw, net niet te ordinair om sexy te blijven, alleen haar schaamteloze gedrag stond hem soms tegen. Gisteravond tijdens de borrel was haar geflirt vermakelijk geweest en hadden ze wat gedold, maar nu had hij er geen zin in. Hij wilde zich concentreren op de start van het programma.

‘Schoonheid,’ zei hij, ‘wat kom je doen? Ik heb geen tijd voor je, we beginnen zo.’

Renate trok haar schouders naar achteren, zodat haar borsten beter uitkwamen en zette een stap dichterbij. ‘Een klein vraagje maar, Tjer,’ fleemde ze, ‘Romana heeft hetzelfde aan als ik en dat kan natuurlijk niet.’ Ze draaide zich van links naar rechts om het lapje stof om haar lichaam beter te laten zien. Met een vierkant geknipte gelnagel prikte ze in haar zij. ‘Kijk, oranje, daar heb ik het

op uitgezocht. Waarom zou een Argentijnse in het oranje moeten lopen? Dat slaat nergens op; ze is Máxima niet. Ik heb het al gezegd, maar ze verdomt het om het uit te trekken. Jij bent de baas, Tjer, kun jij dit fiksen, voor mij?' Bij die laatste woorden glimlachte ze veelbetekenend.

Hoewel de glimlach hem koud liet, voelde hij zijn reactie op de nabijheid van haar lichaam. Hij wist dat ze geen nee zou zeggen als hij iets probeerde en hij had maar een paar minuten nodig.

'Nee,' zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen haar, al kon Renate dat niet weten. 'Ik ben de baas niet en al was dat wel zo, ik heb al genoeg aan mijn hoofd. Als ik me ook nog met jullie outfits moet gaan bemoeien, komt er niets van de presentatie terecht.' Hij duwde haar opzij, liep naar buiten en wachtte tot zij achter hem aan kwam.

'Waar is Willem?' vroeg hij, haar pruillip negerend. Willem was Renates partner in *De Trip*, een sympathieke boom van een vent. Samen vormden ze het Nederlandse team. Zijn kracht en tactisch inzicht matchte wonderwel met Renates snelheid en souplesse en op de selectiedagen hadden ze samen grote indruk gemaakt.

'Op zijn matje,' wees ze. In de schaduw van een rij *poinciana*-bomen, met de typerende rode en gele bloemen in volle bloei, zaten zeven kandidaten met gesloten ogen op yogamatjes. Hun armen en benen waren ineengestremgeld en gezamenlijk stootten ze een lage toon uit. Renate rolde opzichtig met haar ogen en met een laatste verongelijkte blik op Thierry liep ze naar de trailer van de kleding en visagie.

Thierry keek haar na en bespeurde toch iets van spijt. Hij grinnikte erom. Er kwamen nog kansen genoeg, wist hij. Al sinds zijn puberteit hoefde hij maar met zijn vingers te knippen. Geluk, noemden zijn vrienden het, maar hij wist dat het meer was dan dat. Het zat in de genen. Zijn vader zag er al even goed uit en had ook